

WILHELM TEEBAUM

DE GEUR VAN FRANGIPANI

LIEFDE EN MAGIE IN NICKERIE

**De geur
van
frangipani**

liefde en magie in Nickerie

WILHELM TEEBAUM

Copyright © 2025 by Wilhelm Teebaum, Kaiserslautern, Germany

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means without written permission from the author.

Zonder schriftelijke toestemming van de auteur mag dit boek noch als geheel noch mogen delen ervan gereproduceerd en/of gepubliceerd worden, ongeacht of dat door druk, fotocopie, microfilm of welk ander procedere dan ook geschiedt.

Dit boek is gezet met het boekzetsysteem $\text{\LaTeX}$, de klasse scrbook uit KOMA-Script en het font $\text{\Liber\line}$.

De afbeelding op de cover is door de auteur gegenereerd m.b.v. KI.

ISBN: 978-9-40381-912-9

Dankzegging

Mijn grote dank geldt Han & Anna, die geduldig en competent de vele germanismen en andere fouten gecorrigeerd hebben, en Els, die met haar correcties en vele suggesties de ‘final touch’ gaf.

Over de auteur

Geboren in 1946 in Nieuw-Nickerie, de hoofdstad van het district Nickerie, verliet Wilhelm Teebaum (pseudoniem van Jacob Wiersma) Suriname in 1963, om in Nederland elektrotechniek te studeren.

Na zijn studie bleef hij daar en werkte onder andere een aantal jaren als docent en was vervolgens wetenschappelijk medewerker aan een technische universiteit.

Begin jaren negentig verhuisde hij met zijn gezin naar Zuid-Duitsland, waar hij tot *Professor für Informatik* benoemd werd. Naast zijn werk in het onderwijs speelde hij muziek en was in deze tijd een paar jaar gitarist in een Ierse folkband.

In 2006 schreef hij zijn eerste verhaal. Aangemoedigd door vrienden en kennissen volgden meer verhalen. Hij is nu gepensioneerd, woont vanaf 2008 zes jaar in Mannheim en sinds de zomer van 2014 in Kaiserslautern, waar hij naast het schrijven van verhalen zijn tijd verdeelt tussen programmeren en repareren van computers, en zijn oude hobby, het bridgespel.

.

Voorwoord

Dit boek beschrijft de geschiedenis van een buitengewone liefde tussen Lia, een vrouw van midden dertig en de zestienjarige scholier David.

Veel van wat hier wordt beschreven, vooral de sfeer in Suriname en in het bijzonder de details die Nickerie betreffen, zijn zoals ik ze in mijn herinnering aantrof, toen ik deze roman schreef.

Slechts de personen, die hierin een rol spelen, of die nou groot of klein is, en de gebeurtenissen, die hen betreffen, zijn door mij verzonnen.

Om het nog duidelijker te zeggen: Elke gelijkenis met bestaande personen, ongeacht of ze nog leven of al overleden zijn, berust louter op toeval en is literair te interpreteren.

Inhoud

DEEL I

1. De ontmoeting	2
2. In het zwembad	6
3. Het verlangen	10
4. Het blauwe paard	16
5. Johanna	23
6. Henk	27
7. De Zeedijk	33
8. De meditatie	38
9. De magische dans	44
10. Zestien april	53
11. Hoofd, hart en buik	59
12. Henks afscheid	64
13. De droom	71
14. Balekambang	78
15. Theo	85
16. Sandra	94
17. De verzoening	99
18. Satoshi	104
19. De laatste dag	113
20. Narain	116
21. De toekomst	120
22. De bonte jurk	123
23. De aftocht	127

24. De bril	129
-------------	-----

DEEL II

25. De brief	135
26. De begrafenis	139
27. De getuigen	145
28. De arrestatie	150
29. De toneelspeler	156
30. De commissaris	163
31. De vingerafdruk	171
32. Meneer Varenbrink	175

DEEL III

33. Terugkeer naar Nickerie	184
34. Het weerzien	192
35. Het einde van het verhaal	199
36. De Winti deskundige	203
37. Vrouw Joosje	207

DEEL I

1. De ontmoeting

HET WAS OP EEN ZATERDAGOGHTEND TOEN MEVROUW Bos haar zoon David bij zich riep en hem een envelop overhandigde.

“Die is voor mevrouw Varenbrink. Kun je hem haar snel brengen?”

David zag aan de envelop dat het met de dierenbescherming te maken had. Zijn moeder probeerde samen met een paar andere dames het leven van de dieren in het stadje draaglijk te maken. Het was niet de eerste keer dat hij brieven voor deze vereniging moest wegbrengen. Hij vond het weliswaar erg vervelend om gestoord te worden in zijn dagelijkse bezigheden, maar het kwam niet in hem op om te protesteren. Ten eerste zou dat helemaal geen indruk maken op zijn moeder. Ten tweede deden kinderen in die tijd zonder mopperen wat hun opgedragen werd. En dus liet hij zijn elektrotechnische experimenten met koolstofkernen, die hij uit oude batterijen gesloopt had en waaraan hij op dat moment ‘werkte’, op zijn bureautje liggen en begaf zich op weg.

De Varenbrinks woonden in het grote witte huis, dat als een baken aan de oever van de Nickerierivier stond, een paar honderd meter bij Davids huis vandaan. Hij liep snel, met de envelop in de hand en de koolstofkernen in gedachten. De grote, als een vuur brandende flamboyantbomen, die hem links en rechts van de straat met hun oranjerode kruinen toezwaaiden, schenen hem voor te bereiden op dat wat voor hem lag. Maar in zijn jeugdige onervarenheid nam hij deze vurige bloemenpracht niet waar.

Een paar minuten later liep hij over de brug de oprit op en klopte op de deur van huize Varenbrink. Hij kende mevrouw Varenbrink alleen maar van gezicht. Zondags kwam ze vaak met haar man mee naar de zwemclub. Ze was geen opvallende

verschijning, een beetje gewoontjes, en meestal nam ze geen deel aan de gesprekken om haar heen. Met haar man had David meer contact. Elke middag na het werk ontmoette meneer Varenbrink een paar andere *bakras* – zo werden Nederlanders genoemd in Suriname – op het terras van de zwemclub om tafelvoetbal te spelen. Vaak viel David in voor iemand die te laat was of soms helemaal niet kwam opdagen. Hij reed ook elke vrijdag rond half acht mee in de Volkswagen van meneer Varenbrink naar de wekelijkse schaakavond. David was de enige teenager in de stad die goed genoeg speelde om in de groep van volwassenen mee te mogen doen. Het was de evangelische dominee, die had voorgesteld hem aan de vrijdagavonden te laten deelnemen. De dominee was een goede vriend van zijn ouders en een goede schaker. David had vaak met hem aan het schaakbord gezeten en soms zelfs van hem gewonnen.

Meneer Varenbrink voldeed aan de wens van Davids ouders, hem na afloop – meestal tegen half tien – weer naar huis te brengen. In tegenstelling tot de dominee was meneer Varenbrink geen sterke speler. Meestal won David de partijen tegen hem. Maar hij nam het sportief op en trok zich er niets van aan om verslagen te worden door een teenager.

Het dienstmeisje, een creoolse – David kende haar niet – deed de deur open. Hij liet haar de envelop zien.

“Ik heb een brief voor mevrouw Varenbrink.”

Ze nam die niet aan, verdween weer en liet hem daar staan. Kort daarna stond ze weer voor hem.

“Mevrouw nodigt meneer uit in de woonkamer.”

Hij was verbaasd en vereerd tegelijk. Niemand had hem ooit ‘meneer’ genoemd. In de woonkamer stond mevrouw Varenbrink met haar rug naar hem toe voor een schildersezel. Toen ze hem hoorde binnenkomen, draaide ze zich naar hem om. Ze had een

palet in haar linkerhand en droeg een korte witte schilderskiel, die haar lichaam slechts gedeeltelijk en tamelijk losjes omhulde. De ceintuur was niet vastgebonden. De uiteinden ervan hingen speels om haar heupen, die door de open spleet zichtbaar waren. Ze was wat men volslank zou kunnen noemen. David had vrij zicht op haar navel, en daaronder was haar witte slipje te zien. Hij was geschokt en vond de aanblik gênant. Aan de ene kant had hij in zijn jeugdige erotische fantasieën vaak gewenst om het naakte lichaam van een vrouw te zien of zelfs aan te raken. Aan de andere kant werd dit zo plotseling en zo onverwacht aangeboden – en dan ook nog van een volwassen, getrouwde vrouw –, dat hij er als versteend bij stond. Hij voelde een brok in zijn keel en kon nauwelijks ademen. Zijn blik gleed omhoog naar haar gezicht. Ze liet niet blijken dat ze had gezien waar zijn ogen even op gevestigd waren. Terwijl ze haar vrije hand uitstak om de brief aan te nemen, ging de rechterkant van haar schilderskiel iets verder open en er verscheen een volle, marmerkleurige borst. Ware hij niet bekroond door een donkerroze tepelhof met daarop een felroze tepel, zou men kunnen denken aan een sculptuur in een Grieks museum.

Opeens keek ze hem aan.

“Wil je een glaasje limonade?”

Zonder zijn antwoord af te wachten, legde ze de brief ongeopend op tafel, leunde een beetje naar voren en schonk hem een glas ananas limonade in uit een karaf. Van opzij zag hij hoe haar borsten bij het inschenken als twee rijpe mango's door de nu zeer brede opening bungelden. En geboeid starde hij ze aan. Ze richtte zich op, draaide zich naar hem om en gaf hem het glas. Toen, alsof ze plotseling beseftte dat ze halfnaakt voor hem stond, trok ze zonder enig teken van emotie de twee helften van haar kiel over elkaar en bond ze met de ceintuur hermetisch vast.

Terwijl ze de brief opende, nam David een slok. Het was een

zelfgemaakte limonade, die hij erg lekker vond. Gretig dronk hij het glas leeg en zette het op tafel neer.

“Dank u wel, dat smaakt goed!”

“Zelfgemaakt”, zei ze trots en liep met hem naar de voordeur. Als afscheid streelde over ze zijn haar. Zijn hart bonsde wild. Hij was bijna zestien en had voor het eerst de charme van een vrouw en de erotische uitstraling van haar lichaam ervaren. En ze had hem ook nog over zijn hoofd gestreken!

2. In het zwembad

EEN PAAR WEKEN NA DAVIDS BEZOEK AAN MEVROUW VAREN-brink was er voor de leden van de zwemvereniging, zoals wel vaker op zondag, een Javaanse dag. Velen hadden zich ervoor aangemeld en tegen twaalf uur was het echt druk. Gino – de opzichter van het zwembad –, zijn vrouw en z'n dochter hadden met een paar extra ingehuurd helpers zich uit de naad gewerkt en de gasten verwend met een heerlijke Indische maaltijd. Mevrouw Varenbrink en haar man waren er ook. Vóór het eten was ze met een stel andere dames naar de kleedkamer gegaan en toen ze naar buiten kwam bekeek David haar van een veilige afstand. In haar ouderwetse badpak bleef het erotische effect uit, dat ze op de bewuste zaterdagochtend op hem uitgeoefend had. Hij was teleurgesteld en verrast tegelijk. In de tijd na hun ontmoeting had hij vaak aan haar gedacht en had zich het beeld van haar borsten voor de geest gehaald. En elke keer raakte hij seksueel opgewonden bij de voorstelling van de zachte rondingen van haar lichaam en zijn verlangen om haar te betasten.

En nu? Niets!

Hij bekeek haar zoals een niet-betrokken persoon mensen of dingen objectief en emotioneel waarneemt. Hij wendde zijn blik van haar af en probeerde dit fenomeen te doorgronden. Waarom wekte ze nu niets in hem op?

Omdat het lelijke badpak haar volle borsten onttoverde?

Omdat de afstand tussen hen de aantrekkingskracht brak?

Omdat de andere gasten hem gade sloegen?

Maar hij had toch als hij thuis in bed lag, zelfs zonder haar te zien, deze explosie van gevoelens ervaren! En ook in de klas, tijdens de les, was hij vaak in gedachte bij haar, zonder dat hij zich door klasgenoten of de leraar geremd voelde. Hij begreep

deze verandering van zijn gevoelens niet.

's Middags, toen iedereen verzadigd was, togen de meesten voor de siësta huiswaarts. Ook Davids ouders waren naar huis gegaan en hij had zich met een boek in de schaduw van de amandelbomen, aan de rand van het volleybalveld genesteld, terwijl mevrouw Varenbrink en haar man zich met een paar andere gasten in het clubhuis terugtrokken. Daar was een bar met comfortabele stoelen.

De wind ruiste zachtjes door de bladeren, en door de uitgebreide maaltijd en de warmte werden Davids ogen zwaar. Hij zag het bijna verlaten grote bassin waar slechts een paar kinderen aan het spelen waren. Vlak naast hem was het kinderbadje, waar de kleintjes mochten rondspringen, maar dat lag er nu verlaten bij. De twee baden versmolten langzaam tot één grote zee. Op een reuzengolf reed mevrouw Varenbrink als een zeemeermin langs hem heen. Haar lange haren bedekten deels haar stevige borsten, deels wapperden ze in de wind achter haar hoofd. Ze keek hem aan en plotseling was haar gezicht vlak voor hem. Haar glimlach en de blik in haar ogen raakten hem, en plotseling wist hij wat hem zo boeide aan haar: deze ogen, die hem het gevoel gaven, ze al een leven lang te kennen. Haar stem was zo vertrouwd en zo lief toen ze nog dichterbij kwam.

“Hallo David, hoe gaat het? Vond je het eten vandaag lekker?”

De stem was zo echt. Dat kon geen droom zijn! En toen hij zijn ogen opende, zat ze op de bank tegenover hem en keek hem vragend aan. Zijn hart maakte een sprongetje en de twijfels, die hij kort daarvoor nog had, waren weg. Dit gezicht, deze ogen, deze blik! Ze deden zijn gevoelens voor haar omhoog schieten en hij voelde in zijn hele lichaam wat ze voor hem betekende. Hij legde zijn boek naast zich neer en ging rechtop zitten.

“Ja, Gino en zijn vrouw weten wel hoe je zoiets moet bereiden!

Voor al de Indische kruiden en de pindasaus zijn zo heerlijk.”

Als opzichter van het zwembad had Gino diverse taken. Hij maaide het gras op het uitgestrekte terrein en deed het onderhoud van de bassins. Daarnaast beheerde hij een kleine bar op het overdekte terras waar drankjes, kauwgum en naast vele andere lekkernijen, ook verse door zijn vrouw geroosterde pinda's werden verkocht. Op een gegeven moment had het bestuur van de zwemclub gemerkt, dat hij en zijn vrouw goed smakend Indisch eten konden bereiden. En sindsdien werd hij vaker daarvoor gevraagd.

“O, dat is leuk. Je houdt van Indische kruiden? Weet je dat ik vele jaren in Indië heb gewoond?”

David schudde zijn hoofd.

“Nee. Hoe was het daar? Net als hier?”

“Sommige dingen waren daar anders, maar er waren veel overeenkomsten met Suriname. Neem bijvoorbeeld deze bomen ...”

Ze wees naar de bomen waaronder ze zaten.

“Deze groeiden in onze tuin. We hadden ook tamarinde- en mangobomen. En niet te vergeten: kokospalmen. O ja, ik had er als kind een geweldige tijd.”

“Hoe lang heeft u daar gewoond? Bent u daar geboren?”

“Nee, nee. Ik ben geboren in Holland, in de kaasstad Alkmaar. In april, ik ben een lentekind”, lachte ze. “Ik ben op zestien april op de wereld gekomen en ik was twee jaar oud toen mijn ouders in 1930 met mij naar Indië gingen. De Grote Crisis was uitgebroken, en in Nederland vond mijn vader geen werk. Dus werd hij manager op een suikerplantage, hoewel hij psycholoog van beroep was. En jij? Jij bent hier geboren, nietwaar?”

“Ja, mijn oudere broer en zus zijn in Paramaribo geboren, maar mijn jongere zusje en ik hier in Nickerie.”

“Dat maakt je een beetje buitengewoon.”

Ze glimlachte en hij smolt bijna weg.

“Ik ken geen andere *bakra* die hier in Nickerie is geboren.”

David voelde zich gevlaid. Haar optreden en haar manier van doen waren zo door en door natuurlijk en vriendelijk. Het was alsof ze elkaar al jaren kenden. Er was iets heel vertrouwds aan haar en David voelde dat deze vrouw op hem gesteld was. En hij mocht haar ook. Tegelijkertijd schaamde hij zich voor de erotische fantasieën die ze bij de eerste ontmoeting in hem gewekt had. Toch vond hij het spannend dat een volwassene vrouw – en nog getrouwd bovendien – duidelijk geïnteresseerd was in hem. Hij luisterde graag naar haar stem.

“Vertelt u me nog meer over Indië.”

Ze keek hem aan.

“Ja graag. Maar eerst wil ik weten of je een geheim kunt bewaren.”

“Ja, natuurlijk!”, antwoordde hij iets te snel.

Hij probeerde zijn verbazing niet te tonen.

“Wat voor een geheim bedoelt u?”

“Niet nu. Ik zie dat mijn man al naar de auto loopt. Ik moet gaan.”

Ze stond op, hing haar tas over haar schouder en zei: “Morgen? Bij mij thuis om half drie?”

3. Het verlangen

MENEER VARENBRINK PARKEERDE ZIJN VOLKSWAGEN OP de gebruikelijke plaats onder het huis. Bij de meeste grotere huizen in Nickerie had tenminste een deel van het gebouw geen begane grond, maar stond op dikke palen, van ongeveer drie meter hoog. Hier kon men de was ophangen, een auto stallen als in een carport en de kinderen hadden bij regen een mooie droge ruimte om te spelen. Hij en zijn vrouw Lia stapten uit en liepen de brede buitentrapp op, die naar de voordeur op de eerste verdieping leidde.

“Het was een mooie dag vandaag, nietwaar?”, zei meneer Varenbrink, “ik ben blij dat het niet heeft geregend. Er zou zeker niet genoeg plaats onder het dak zijn geweest voor zoveel mensen.”

“Waarom zou het vandaag moeten regenen?”, vroeg Lia enigszins verbaasd. “De zon heeft toch de hele dag geschenen, en de paar wolkjes die voorbij trokken waren een welkome schaduw gevende afwisseling.”

“Ik heb toch niet gezegd dat het zou moeten regenen”, bromde haar man, “Alleen dat het goed was dat het *niet* geregend heeft. Waarom begrijp je mij altijd verkeerd?”

Lia zweeg en glimlachte alleen maar.

“Met wie was je eigenlijk aan het praten? Ik zag iemand bij jou onder de bomen, maar ik kon niet zien wie het was.”

Lia keek hem aan.

“O, je kent hem! Hij speelt schaak met jullie. Dat was David. David Bos.”

“O hij! Ja, dat is een aardige jongen. Hij speelt beter dan ik. Hij kan zich goed concentreren. Hij zegt geen woord tijdens het spel. Waarover hebben jullie gepraat?”

“Eigenlijk over niets speciaals. Het ging over Gino’s eten van

vandaag. Hij zei, dat hij van Indisch eten houdt en vooral van de pittige pindasaus. Zijn moeder ken ik van de dierenbescherming. O ja, hij zei ook, dat hij hier in Nickerie geboren is.”

Ze waren intussen boven aan de trap aangekomen en meneer Varenbrink, die niet meer echt naar het antwoord van zijn vrouw had geluisterd, deed hij de deur open.

“Wat ga je nu nog doen?”

“Ik mediteer een half uurtje en dan ga ik de planten in de tuin water geven.”

“Ach ja.” Hij knikte. “Ja natuurlijk.”

“Want het gaat waarschijnlijk niet snel regenen”, voegde ze er glimlachend aan toe.

Binnen in het huis verdween meneer Varenbrink in zijn kamer die helemaal links van de keuken lag. Lia’s kamer bevond zich aan de andere kant, en was door de woonkamer te bereiken. Onderweg begon ze langzaam de knopen van haar blouse los te maken. In haar kamer aangekomen kwam haar hondje Freddie met kwispelende staart op haar af. Ze bukte zich en krauwde hem liefdevol op zijn kop, voordat ze haar blouse uittrok en op het bed neerlegde. Daarna bracht ze haar handen naar haar rug en maakte met enige moeite de oogjes van haar BH los en legde die vervolgens zorgvuldig over haar blouse.

Haar gedachten dwaalden af en ze bevond zich onder de bomen bij David. Zij keek in zijn gezicht, en in zijn ernstige uitdrukking ontdekte ze een glimlach. Het was een aarzelende glimlach, maar tegelijkertijd bemoedigend. Een lichte huivering kwam over haar. Ze was erg gesteld op deze jongen. Wat had ze graag gewild dat hij nu hier was en haar aanraakte. Ze wist niet of ook hij dit verlangen in zich voelde, maar ze wenste van wel.

Het beeld verdween langzaam en ineens was de magie helemaal weg. Ze vroeg zich af, of het goed was hem te benaderen, tijd met hem door te brengen, hem bij haar uit te nodigen. Een innerlijke

stem waarschuwde haar om voorzichtig te zijn: “hij is nog zo jong, bijna nog een kind!”

“Welnee”, zei een andere stem, “hij wordt binnenkort zestien en hij is oud genoeg om te beslissen. Hij is op je gesteld, dat was vandaag duidelijk te merken. Je bent toch niets verwerpelijks van plan?”

Ze was besluiteloos en verward. Ze kleedde zich helemaal uit, zoals meestal bij het mediteren en hurkte langzaam totdat haar knieën de zachte deken raakten die over een klein kussentje lag dat ze als onderlegger gebruikte. Terwijl ze zich met beide handen steunde, schoof ze haar voeten een beetje uit elkaar, zette de wreef van de voeten op het dekentje en ging op de hielen zitten.

Het licht van de late middagzon dat door de kruinen van de bomen in de tuin en het raam glinsterde, was zacht en streelde haar huid. Ze hield ervan om naakt te zijn. Het gaf haar een gevoel van vrijheid en van lichtvoetigheid. Het was alsof ze tezamen met haar kleren ook haar zorgen en de lasten, die op haar drukten, weglegde. Ze rechte haar rug en liet haar ogen over haar borsten, buik en benen glijden en legde de geopende handen op haar dijen, met de handpalmen omhoog. Ze hief langzaam haar naar voren gebogen hoofd op en voordat ze haar ogen sloot, zag ze zichzelf in de spiegel die tegenover haar aan de muur hing. Ze bekeek haar spiegelbeeld kritisch, maar toch welwillend. Ze was geen schoonheid, dat wist ze, en het deed er ook niet toe.

Uiterlijke schoonheid, och wat betekende dat nu? Ja, het was waar, dat een goed uitziend meisje het waarschijnlijk gemakkelijker had in het leven dan eentje met wie de natuur het niet zo goed gemeend had. Maar ze wist ook dat het uiterlijk voor haar geen betekenis had. Niet alleen vanwege de opvoeding die ze genoten had, maar ook door de bewuste waarneming van de wereld om zich heen. Die liet haar zien hoe mensen zich gedragen, welke rollen ze spelen wanneer ze in de samenleving hun maskers

opzetten, en hoe ze dit uiterlijk verliezen wanneer je door deze maskers heen kijkt. Ze vond het erg belangrijk om zichzelf te zijn en waardeerde het ten zeerste, als de anderen dat ook waren. Lia sloot haar ogen en concentreerde zich op haar ademhaling. Ze voelde hoe de lucht in haar stroomde, zich een aangenaam gevoel in haar verspreidde en hoe haar lichaam zich bij het uitademen ontspande.

Na haar meditatie trok ze haar shorts en blouse aan en ging naar buiten, op de voet gevolgd door Freddy. Het liefst had ze zonder kleren in de tuin rondgelopen, maar die was niet goed beschermd tegen nieuwsgierige blikken. Lia's man vond het geen goed idee om de Nickerianen, die toevallig voorbij liepen, te shockeren. Ze vulde twee grote gieters bij de kraan en terwijl zij het water liet lopen dacht ze terug aan die middag bij de zwemclub. Vooral aan het gesprek met David. Wat had hij toch in haar losgemaakt? Wat deed hij met haar? Hij was inderdaad toch bijna nog een kind. Waarom was ze zo gefascineerd door hem? Het was zeker niet zijn uiterlijk. Hij was lang en dun. Je zou hem ook 'mager' kunnen noemen. Beslist geen atletische figuur! En die grote flaporen, die door zijn korte haar zijn hoofd domineerden. Het ene oor flapte nog meer dan het andere. Nee, zijn uiterlijk was het niet, ook al vond ze hem niet lelijk. Maar wat was het dan wel? Waren het zijn ogen, die bijna verborgen achter zijn bril met het donkere montuur de wereld en alles wat zich erin afspeelde registreerden? Bruine ogen die melancholisch, maar niet treurig de wereld in keken. Of was het meer die serieuze uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij over alles nadacht?

De tweede gieter stroomde over en haastig draaide ze de kraan dicht. Met beide gieters liep ze naar de haag van de koraalmalven, in Suriname *angalampu* genoemd, wat hanglamp betekent. Terwijl ze de planten begoot, zwierven haar gedachten weer ver weg.

O, als Henk nog bij haar was. Als hij toen met haar was getrouwd in plaats van naar Indië te gaan, zouden ze nu een zoon kunnen hebben, zo oud als David. Met moeite onderdrukte ze haar tranen.

Toen David haar de brief gebracht had op die zaterdagochtend, vele weken geleden, had ze zijn haar gestreeld toen hij wegging. En even was het alsof hij haar zoon was. Zo'n heerlijk gevoel! Haar hart bonsde hevig, toen hij daarna de trap afliep en over de brug verdween.

Ze liep weer terug naar de kraan en vulde beide gieters opnieuw. Nu was een grote struik *krere-krere*, pauwenstruik, aan de beurt.

O, wat hoopte ze, dat hij zich niet bezwaard voelde door haar. Ja, ze moest heel voorzichtig met hem zijn, besloot ze. Niet te snel handelen. Laat het gewoon groeien. En als hij niet geïnteresseerd was om contact met haar te hebben, dan was het ook goed. Ze wilde zich niet opdringen, daarvoor mocht ze hem te graag. Dat was vreemd, want ze kende hem helemaal niet. Ze hadden slechts twee keer kort met elkaar gepraat. Op de bewuste zaterdag en vandaag bij het zwembad. Maar niettemin voelde ze zich niet alleen tot hem aangetrokken als een moeder. Hij had haar hart van slag gebracht, zoals nu ook weer, als ze aan hem dacht. Ze had daar geen verklaring voor.

De rust keerde in haar terug: hij had vandaag niet afwijzend gereageerd toen ze met hem sprak.

Integendeel. Ze had de indruk, dat hij haar nabijheid op prijs stelde. Ook al had ze hem op die zaterdag met haar naaktheid geschokt.

Heel weinig mensen die ze kende, wisten met naaktheid om te gaan. Ze besloot hem te beschermen en hem geen verdere intieme blikken te bieden, zelfs als haar eigen naaktheid voor haar volkomen normaal en natuurlijk was.

Na de *krere-krere*-struik ging ze naar de frangipaniboom, haar lieveling. Toen ze een paar jaar geleden in het huis trokken, was hij meer dood dan levend. Ze had hem liefdevol op krachten gebracht en om zijn dankbaarheid te tonen, bloeide hij elk jaar weer maandenlang. Ten slotte gaf ze water aan de kleinere plantjes, die overal in de tuin stonden, waarbij ze meerdere keren de gieters moest vullen. Het schemerde al toen ze klaar was en met Freddy naar binnen ging.